

Ne zaupajte preveč pomladi.

Pomlad se je razcvetala.

Vedno sem jo težko pričakoval, in kaj bi je ne? Saj jo vendar vsakdo veselo pozdravi: bolnik in zdravi, otrok in odrasel, gospod in kmet. Bolnik upa, da bode zopet ozdravel. Otroci komaj čakajo dneva, ko bodo smeli iti na travnike in v gozd. Visoko v zraku hvali veseli škrjanček s svojim petjem dobrotljivega Stvarnika, da je zopet poslal sladko vesno na svet. Cvetje in trava se bujno razvija. Kmet poišče motiko, ki je že dolgo počivala med orodjem, in se napoti na njivo, da tam prekoplje trdo brazdo. Gospod obleče pomladansko obleko, vzame v roke palico, in hajd na prosto. Zdi se mu, da prosteje diha in se noga nič ne dotika zemlje.

Pomlad pa še posebno ugaja meščanom. Zakaj pa ranvo tem? Kako bi jim ne? Bolj kot kmet so morali čepeti doma. Po ulicah se je vlačila gosta megla, takó da se ni videlo tri korake naprej. In ne veselil bi se, ko je prost te ječe?

A dasi je pomlad tako lepa, dasi nam prinaša toliko veselja, vendar ji ne smemo preveč zaupati. Zrak je še vedno mrzel, in zareditega se lahko prehladimo. Poslušajte, kakó sem jo jaz nekdam izkupil.

Star sem bil kakih devet let. Torej že toliko pameten, da bi se bil lahko varoval. Imel sem dobrega prijatelja lvka. Bila sva iste starosti, in vedno sva bila skupaj. Nekdam sva se dogovorila, da pojdeva prihodnjega dne po zvončke.

Takó se je tudi zgodilo. Drugega dne sva se zgodaj napotila v Križarjevo senožet.

Pomlad je bila še zgodnja, zato le malo zvončkov. Če sva zagledala katerega, sva hitro tekla ponj. Ali na žalost se je večkrat zgodilo, da ni dobil zvončka ne eden ne drugi. Kajti ko sva pritekla do njega, sva se vrgla nanj in ga hotela iztrgati drug drugemu. Na ta način sva ga seveda potrla in pokončala.

S tekanjem in ravsanjem sva se pa tudi utrudila in postalo nama je vroče. Sedla sva na tla, da si odpočijeva in se ohladi. To pa ni bilo prav. Tla so bila še mokra, midva pa vroča in prehladila sva se. Pričelo je naju zebsti in šla sva domov. Zvončkov nisva imela kaj prida.

„Kje si pa hodil?“ so me vprašali mati, ko sem prišel domov.

„Cingelčke“ sva trgala z lvkom“.

„Jaz ti bom dala „cingelčke“, poglej, kakšen si, ves blaten.“ Bil sem res blaten, travnik je bil namreč moker in midva sva se valjala po njem. In mesto zajtrka sem dobil — šibo.

Tistega dne zvečer sem pa začutil bolečine v grlu. Potožil sem to materi, ki so takoj spoznali, da sem se prehladil. Moral sem v posteljo. Dekla mi je skuhala lipovega čaja, in potil sem se vso noč. Zjutraj sem čutil že manj bolečin, drugi dan sem bil zopet zdrav, ali vendar sem moral ostati v postelji.

Drugače je bilo z lvkom. Tudi on je čutil bolečine, a v posteljo ni hotel, in še bolj se je prehladil. Drugo jutro že ni mogel govoriti, in bolečine v grlu so bile večje. Poslali so po zdravnika. A vsaka pomoč je bila zastonj. In čez nekaj dni je umrl.

Kdor je pameten, se pametno veseli pomladi, a se je tudi varuje. Ni vse zlato, kar se sveti.

Novinec.

